

מ"ת 17/07/17274 - מדינת ישראל נגד רונן אהרון, אברהם אהרון

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 17-07-17274 מדינת ישראל נ' אהרון(עוצר) ואח'
פנוי כבוד השופט יוסי טופף
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שירי רום
מפרקליות מחוז ת"א (פלילי)
המבקרת:
נגד
המשיבים:
1. רונן אהרון (עוצר)
ע"י ב"כ עו"ד משה יוחאי
2. אברהם אהרון (עוצר)
ע"י ב"כ עו"ד גיא פרידמן

החלטה

1. לפניה בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה - מעצרם), התשנ"ו-1996 (להלן : "חוק המעצרים").
2. בד בבד עם הגשת הבקשה, הוגש נגד המשיבים כתוב אישום המיחס להם את העבירות הבאות: קשרת קשור לפשע (חבלה בכונה מחייבה) לפי סעיף 499(א)(1) יחד עם סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: "חוק העונשין"); חבלה בכונה מחייבה לפי סעיף 329(א)(1) + 29(א)(2) לחוק העונשין; החזקת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק העונשין ונשיאות נשק ותחמושת לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין.
3. על פי עבודות כתוב האישום, המשיב 1 הינו אביו של המשיב 2. נמסר כי בתקופה הרלוונטית המשיב 1 היה בקשרים עסקיים עם ע.ח. (להלן: "המתלוננת"). במועד שאיןנו ידוע למאשימה אף קדם ליום 2.6.17 התגלו סכ索ר כספי בין המשיב 1 לבין המתלוננת, על רקע טענתה כי המשיב 1 חייב לה סכום של 100,000 ש"ל בשל הסכ索ר הכספי בין המשיב 1 לבין המתלוננת, המשיבים קשוו ביניהם קשר לإجرימת חבלה חמורה למATALONNT, במועד שאיןנו ידוע למאשימה אף קדם ליום 12.6.17. לצורך כך, הצדדים המשיבים באקדח חצי אוטומטי בקוטר 0.45 ובתחמושת לאקדח.

המתלוננת והמשיב 1 הגיעו להיפגש ביום 12.6.17 בשעה 20:30 ברחוב גואלים ברמת גן. המשיב 1 קבע את הפגישה על דעת משיב 2 ובידיעתו. באותו יום בסמוך לשעה 20:22 הגיעו המשיבים למקום המפגש. המשיב 1

הגיע רכב על קטנו ימאה ט-מקס לבן מס' 2238114, הרשם על שם אמו ומוצי בחזקתו. המשיב 2 החזיק באקדח טען במחסנית מלאה בת חמושת.

לקראת הפגישה עם המטלוננת, המטען המשיב 1 ברחוב גאולים 9 ברמת גן, ואילו המשיב 2 הסתתר בקרבת מקום, כשהוא מחזיק באקדח וקסדה על ראשו כדי להקשות על זהותו. נטען כי במסגרת הקשר ולשם קידומו, המשיבים סיכמו ביניהם כי המשיב 1 יאות למשיב 2 לצאת ממחבאו ולהJOIN אליו באמצעות נקיבה בשם "חימ".

בסמוך לשעה 20:30 הגיעו המטלוננת למקום הרכב בו ניג צ.ג. (להלן: "**המטלוןן**"). המטלונן יצא מהרכב ושוחחה עם המשיב 1 על אודוט הסכソン הכספי, בעוד שהמטלוןן נשאר לשכת הרכב. המשיב 1 והמטלוננת החלו להתווכח ובתוך כך פנתה המטלוננת למטלוןן ובקשה ממנו למסור לה את הטלפון הנני. אז המשיב 1 קרא למשיב 2 לצאת ממקום מחבאו, על ידי כך שקרה בשם "חימ". המשיב 1 חשב קסדה על ראשו ועלה על אופניו. המשיב 2 יצא ממקום המסתור וירה באקדח לעבר המטלוננת בכונה לגרום לה חבלה חמורה ופגע ברגלה. לאחר מכן, ניגש המשיב 2 לצד השני של הרכב וירה לעבר המטלוןן פעמיים, בכונה לגרום לו לחבלה חמורה. שתי היריות האחרונות פגעו בדלת הרכב.

לאחר מכן, נמלטו המשיבים מהמקום, ובתוך כך וכך לטשטש עקבותיהם הסתר המשיב 1 את הקטנו ברחוב החירות ברמת גן מתחת לבית מס' 48 והשליך את מכשיר הטלפון הנני שלו. ואילו, המשיב 2 הותיר את האקדח במקום מסטור.

כתוצאה מכל האמור, נגרמו למטלוננת פצע ירי בקוטר 1 ס"מ באספект הקדמי מדיאלי של ירך פרוקסימלית ופצע ירי בקוטר 1 ס"מ באספект לטרלי בירך ימין, דימום, נפיחות וקושי לדורך על الرجل, והוא נזקקה לטיפול רפואי. כמו כן, נגרם נזק לדלת הנהג של הרכב.

4. המבקשת עטרה בבקשתה, כך גם בדיון שהתקיים בפני, לקביעת קיומן של ראיות לכואיה, לפיהן ביצעו המשיבים את העבירות המיוחסות להם. המבקשת השתייטה בבקשתה בעיקר על גרסאות המטלוננים המסבירות את המשיבים, נתונים ומחקרים תקשורתיים של מכשירי הטלפון הננידים של המעורבים, חילופי מסרונים בין המטלוננת למשיב 1, זהוי הקטנו של המשיב 1 בזירת האירוע, שייחות המשיב 2 עם מדובב בתא המעצר, האזנות סתר, מעקב אחר המשיב 2, חוות דעת מומחה, הודעות שנגבו מתושבי הסביבה, גרסאות המשיבים ושתיקתם בנוגע לפרטיה האירועי.

נטען כי קמה עילית מעצר בעניינם של המשיבים, מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים בשל מסוכנותם, היוות וביצעו את המioxס להם, כפי הנטען, על רקע סכטור כספי, לאחר תכנון מוקדם ומיזמתם. נטען כי במעשייהם סיכמו המשיבים חי אדם, לרבות של אלה שככל אינם מעורבים, המתגוררים במקום. צוין כי לחובת המשיב 1 הרשות קודמות בעבירות אלימות, נשק ומין ובעו ריצה 7 תקופות מאסר. למשיב 2 אין הרשות

קודמות, אך מתנהל בעניינו הילך פלילי בבית המשפט לנורא בתל אביב בגין עבירות אלימות.

בנוספּ נטען לעילת מעצר על בסיס חזקת המ證ונות מכוח סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים בשל שימוש מתוכנן בנשך חמם וירוי לעבר המתלווננים בשכונות מגורים.

כמו כן, נטען לעילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1) לחוק המעצרים נוכח החשש כי אם ישוחררו, יפעלו המשיבים לשיבוש מהלכי המשפט ואף יחמקו מאימת הדין. בהקשר זה נטען כי המשיבים פועלו באופן מתוכנן והקפידו להסתיר פניהם, להשתמש במילות קוד וכניםים, הצעידו במכשורי טלפון ניידים ללא בעלות רשומה והפסיקו את השימוש בהם מיד לאחר האירוע; המשיבים נמלטו ושינו כתובות בימים שלאחר האירוע.

5. ב"כ המשיב 1 טען כי עסקין בתיק נסיבתי ברף נמוך שבמסופו של יום יסתהים בזיכוי. נמסר כי המשיב 1 התיעצב לחקירה מיד כאשר נודע לו כי הוא דרוש לחקירה, אישר כי היה במקום, אך אדם זוירה עליו. אולם, טענות זו כלל לא נבדקה על ידי המשטרה. נטען כי המשיב 1 והמתלוונת מכירם מזה זמן רב ויחסיהם ידעו עלילות ומורדותיהם זה על זו באופן הדדי חלק מהshit בינם. לצד זאת נטען כי אין ביד המשיב 1 תביעת כל ראייה ביחס לסכוטם כספי בין המשיב 1 למתלוונת, והמתלוונת אף מסרה כי אין לה סכוט עם איש, היא אינה חיבת כספים ואני יודעת מדווקה נורתה ועל ידי מי. עוד נטען כי המתלוון אינו בטוח ששמע את המשיב 1 קורא ל"חיים" ואף המתלוונת אינה זכרת את השם שהמשיב 1 צעק לכואורה. בסופו של דבר, נטען כי קיימות אפשרות סבירות אחרות לתרחיש העובדתי המנחה את מרשוampus, ובקשר זה צוין כי המתלוונת היא אחواتו של אחד המוכר כראש ארגון פשע והמתלוון ניצל בעבר ממספר ניסיונות לחסלו.

6. ב"כ המשיב 2 טען אף הוא כי כל הראות עליו נסמכתה המבוקשת הן נסיבותו. הודגש כי המשיב 2 הינו בחור צעיר, העומד בפניו גיאום לצה"ל שנפל קורבן לזרחי שגוי. נטען כי המשיב 2 לא היה בזירת האירוע, ולא זווהה על ידי מי מהמתלווננים על אף החלצים שבהם היו נתוניים מצד החוקרים, ועל אף שהמתלוון נשאל וישראל האם היורה הוא המשיב 2 והшиб רק "יכול להיות". נטען כי האイكونים לטלפון הסלולרי נמצאו מתאימים לאזרור מגורי המשיב 2. באשר להחלפת הטלפון הסלולרי יומם לאחר האירוע נמסר שגם פועלה שגרתית מבחינת המשיב 2 אשר נהג להחליף תדי טלפונים ניידים. בכל הנוגע לשיחות עם המדובב שהוצב בתאו של המשיב 2, נטען שלא הוציא תיעוד ויזואלי של השיחות בינהם, אלא רק הקלהה, כך שלא ניתן לאשש את טענת המדובב כי המשיב 2 סימן בידיו כי הסתר את פאותיו בקסדה. לגבי איתור השקיית הכחולה עם שרידי הירוי בפח האשפה והאזורות הסתר שבוצעו למשיב 2 נטען כי אין בהן ממש. ב"כ המשיב 2 טען אף הוא כי גרסאות המתלווננים אין עקביות, והוא רואה הטענה כחישמה קיומו של סכוט או חוב כספי כלשהו ומסרה כי היא לא ראתה את היורה, ואף אם הייתה ראה הראיה, השכן ארליך לגבי צבע קסדת רוכב הקטנווע. נטען כי על המשטרה היה לחקור האם צד שלישי המוסכם עם המתלוון היה אחראי לאירוע הירי וזאת לאור ניסיונות לרוץחו בעבר. בנוספּ נטען כי לא יעלה על הדעת שהמשיב 1 יעצוב את הזירה על אופנווע, יותר מכך שייאלץ לבסוף רגלית מהמקום.

7. בהליך זה, מכוח סעיף 21 לחוק המעצרים, אין בית המשפט מכירע בדיון אם להרשיע נאשם או לזכותו, ואין להידרש לבקשה למעצר כמו שהייתה הכרעת דין. השאלה הינה קיומו של פוטנציאל הרשעת, בראשות גולמיות אשר לגביהן קיים סביר שיעבורן במהלך המשפט יוביל לראיות אשר מבססות אשמה מעלה לכל ספק סביר. ראה בש"פ 6187 מ"י נ' סלימאן אלעביד (1995), לא פורסם; בש"פ 8087 **שלמה זדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(1) 625.

אין כאן מחד הכרעה בתיק עצמו, או כניסה לשאלת מהימנות עדים, אך מאידך יש בחינה של ממש את חומר הראיות והסתכלות על התוצאה האפשרית של ההליך הפלילי, לא רק בשים לב לראיות התביעה, אלא גם לעוצמתן, להגion הדברים ולראיות הגנה ככל שישן.

8. אכן, אין חולק כי הראיות בהליך דנא הן נסיבותיות ברובן. בהקשר זה, נקבע לא אחת כי תשתיית ראייתית לכואורית, אף שהיא מורכבת ממסכת של ראיות נסיבותיות, עשויה להוות תשתיית מספקת לצורכי מעצר עד תום ההליכים, מקום שיש בה כדי לבסס סביר להרשעה בעבירות המוחוסות בלבד שהראיות לכואורה, ככל שהן נסיבותיות, תהינה על פניהן בעלות עצמה שיש בה להוביל למסקנה לכואורה ברווחה בדבר סביר ההרשעה [ראו למשל: בש"פ 8114/06 **אלחוזיאל נ' מדינת ישראל** (15.11.2006); בש"פ 1466/04 **זדה נ' מדינת ישראל** (26.2.2004)]. "כאשר כל אחת מן הראיות הנסיבותיות בפני עצמה נוטה להצביע על אשמו של הנאשם יותר מאשר על חפותו - ואפילו אין בה כשלעצמה כדי להרשיעו - הרי ככל שראיות אלה רבות יותר, מגוונות יותר ושלובות יותר האחת ברעותה, נעשית "חזקת חפותו" של הנאשם לאפשרות רחוכה יותר וקולואה יותר. יש כאן, כמובן, מעין תמונה הרכבה ("פזל"), שככל שמצטיפים זה לזה חלקים רבים יותר, מגוונים יותר ושלובים יותר זה זהה, הולכת ומתהווה תמונה, שבעיקרה היא ברורה לחלוtin, אפילו נעדרים אחדים ממרכיביה. יתר על כן, ניתן אפשרות אחרת, שונה, שככל אחת מן העבודות, המובאות להוכחת אשמו של הנאשם, היא תמיימה ומקנית לחלוtin, כשהיא בפני עצמה, אולם עצם צירוף יחד אינם יכול - מבחינה הגונית - להיות תמיד ומקרי" [ראו: בש"פ 8006/09 **עופר בוכניך נ' מדינת ישראל** (25.10.2009); בש"פ 9877/03 **מדינת ישראל נ' עקיրו** (25.11.2003)].

9. לאחר שנתי דעת לייעוני באיך הצדדים ובחנתי את חומר הראיות שקובץ בתיק החקירה באספקלריה של המבקרים האמורים, באתי לככל מסקנה כי מכלול הראיות לכואורה העומדות כנגד המשיבים, יוצר לכואורה "תצריף" המצביע לככלו על אשמו לכואורה לאחד מהמשיבים במעשים המוחוסים לו בכתב האישום.

10. להלן אפרט את עיקרי המסתת הראייתית הלכאורית, שבבסיס מסקנתנו.

10.1 המשיב 1 אישר בחקירהו מיום 16.6.2017 כי הגיע לزيارة האירע, רכב על אופנוע, ולאחר שעודם חbos קסדה ירה לכיוונו הוא ברוח מהמקום. לדבריו, הוא לא נפגע מהיר, רק את מכשיר הטלפון הנייד שלו, ובאופן לא ברור מצא עצמו על חוף הנסיכה באילת, שם שהה במשך כ-4 ימים. כך

בלשונו: "אני לא יודע במה מדובר, אני יודע שבאים שני אני הגעתி לאימה שלי בשעות הערב ברחוב גאולים 10 ר'ג הגעתי עם אופנו עי מקס לבן ואחרי כמה זמן שהגעתי הגעת אדם עם קסדה ועם אקדח והתחל לירון לכיוון שלי, עלייתו על האופנו וברחותי". כנסיאל לאן ברוח, השיב: "לאילת מר'ג ברחותי לאילת מוקן להיבדק בפוליגרפ ani לא זכר אין הגעתי לאילת ani הייתה מבוהל. ... מצאתי את עצמי בחוץ הנסיכה". כנסיאל היכן האופנו, השיב: "אני אומר לך אני עלייתו על האופנו ואני לא זכר כלום זוכר רק יריות". בהמשך נשאל המשיב 1 מדוע החביא את אופנו וברוח מהמקום, והשיב: "כי ירו עלי". המשיב 1 נשאל מדוע החביא את אופנו בקרבת מקום, מתחת לבניין ברוח' חירות, הסמוך לרחוב גאולים, במקום לבסוף על אופנו במחרות, ככל שדבריו ירו עליו, והשיב: **"שאתה נמצא בבלאך ואתה לא יודע מה אתה עשה כאשר יורם עלייך."**

כנסיאל המשיב 1 אודוט המתлонנים הוא בחר לשמר על זכות השתקה באופן עקבי.

כנסיאל המשיב 1 האם בנו, אבי (המשיב 2), יודע שרוי עליו, הוא שתק, ולאחר מכן אמר: "**לא יודע. לא זכר כלום.**".

10.2 המשיב 2 שמר על זכות השתקה בכל חקירותיו.

10.3 אופנו מסוג ימאה ט-מקס (מס' 02238114), אשר רשום תחת בעלות אמו של המשיב 1 נמצא נתוש מתחת לבניין ברוח' חרות 48 ברמת גן, בסמוך לזרת האירוע. מדובר פעולה של השוטר עmons בשירי צוין כי ב涅געה באגוז ובמנוע של האופנו, לאחר הימצא בשעה 21:05, הוא חש חום, כך שסביר שהאופנו היה בנסיעה זמן קצר לפני שנטgalha. מדובר מז"פ עולה כי על האופנו נמצאו שרידי תחמושת של ירי, שיכולים להצביע כי נורתה תחמושת בסמוך לאופנו או שהאופנו בא מגע עם אדם או חף שזום בשידי תחמושת.

10.4 נמצא הודיעות שנגנו מתושבי הסביבה, אשר סיפרו כל אחד לפי מיטב תיאורו, על קולות ירי ודמota עם קסדה שחורה שהתהלך רגלית. נמסר כי נצפתה מכונית מרצדס שחורה, או דגם מפואר אחר, ממנה יצא אישה בעשור החמישי לחיה ודיברה עם איש, שככל הנראה היה עם זקן, שהגיע רכב על אופנו לבן, ולאחר מכן שמעו 3 יריות כולם נסו מהמקום.

10.5 בשעה 19:58 התקיימה שיחה בין המשיבים ושני הטלפונים שלהם אוכנו ברוח' ז'בוטינסקי 166 פינת השומר בבני ברק. בשעה 20:23 התקיימה שיחה בין המשיב 1 למטלוננת ושני הטלפונים של המשיבים אוכנו ברוח' ז'בוטינסקי 88 ר'ג, שקרוב מאד לרחוב גאולים בר'ג. הטלפון כובה לאחר השיחה אחרונה שהתקיימה עם המתлонנת. יצוין כי במהלך יום האירוע ניהלו המשיב 1 ומטלוננת מספר שיחות טלפון וחילופי מסרונים, אשר כללו איוםים הדדיים. בחקירהו טען המשיב 1 כי אינו זכר

מה עשה עם הטלפון הנייד שלו ואף אינו זוכר את מספרו.

10.6 בבדיקה מכשיר הטלפון של המתלון עליה כי הכתובת الأخيرة שהזונה באפליקציית הניות waze, הייתה רח' גאולים 8 רמת-גן.

10.7 המתלון מסר בשיחה עם חוקר המשיב 1 קבע איתם פגישה ברח' גאולים וזה לא הייתה הפעם הראשונה שהם נפגשו שם. המתלון ציין שהוא נהג ברכבו מסווג מרצדס בנץ שחורה ונשאר לשבת בתוכו. המשיב 1 הגיע רכב על אופנוע טי-מקס לבן עם קסדת חזי לבנה. לדבריו המתלון, המשיב 1 היה צריך להביא למחלונetta 100 אלף ל"נ, בשל גביות חוב שעשה, אבל "עказ" אותה והביא לה רק 30,000 ל"נ, ועל רקע זה התנהל ביניהם ויכוח בין המשיב 1 למחלונetta מחוץ לרכב. המשיב 1 אמר למחלונetta שאם תדבר יותר מדי היא לא תקבל כסף בכלל. המחלונetta אמרה לו "טן לי רגע שיחה", בבקשתה לקבל את הטלפון, אז המשיב 1 שם את הקסדה על ראשו ו"זרק איזה שם באבא שלי חיים". לשמע הדברים, יצא לפטע איזה יلد עם קסדה מהשיכים ו"יטק' דפק לה ברגל", אז בא אליו לרכב ו"דפק" שני כדורים שפגעו ברכב. בשלב זה המשיב 1 עלה על אופנו ונסע "בתוך הבלוקים". המתלון מסר לשאלות החוקר כי הוא מכיר את בנו של המשיב 1 והוא אפילו שתה בביתו במסגרת מעצר בית שהוטל עליו בעבר, אך לא ידע לומר זאת בביטחון כי היורה היה בנו של המשיב 1, משום שהוא חשב קסדה שחורה שלמה.

10.8 עם מעצרו של המשיב 2 הוכנס לתאו מדובב. לאחר שנאמר למשיב 2 כי מתוכנן לעורר עימות בין לבין המתלון, המשיב 2 סיפר לדובב כי הוא עומד בפני עימות עם "זה שהיה ברכב" והוא חשש שהמתלון "יפתח עליו". המשיב 2 סיפר לדובב שהמתלון מכיר אותו ובעבר הוא אף ישן בביתו כשהיה במעצר בית. המדובב מסר שהמשיב 2 סימן בידיו שפנוי היו מוסתרות. המדובב שאל אותו בסימני ידים אם הפאות שלו לא בלטו, והמשיב 2 סימן שהפאות היו מקופלות (מצר מדובב מיום 27.6.17).

10.9 מהאזנות סתר שביצעה המשטרה עולה כי המשיב 1 הגיע לבית גירושתו ביום האירוע, נטל כספים מהכספת שבכיתה ויצא בסערה. גירושתו של המשיב 1 נחקרה בנושא והכחישה האמור. לטענתה לא ראתה את המשיב 1 חדש וחצי לפני האירוע.

10.10 המחלונetta אישרה בחיקرتה במשטרת כי הגיעו למקום עם המתלון ברכב מסווג מרצדס שחורה כדי להיפגש עם אדם מסוים, שאת שמו סירבה לומר. לדבריה, המתלון נשאר ברכב והוא יצא מתוכו כדי לפגוש באותו אדם וזה הגיעו שניים חשובים בקסדה, כשאחד מהם קרא לשני ואז הוא ירה בה. צוין כי בתשאול קודם מסרה המחלונetta כי הם עצרו את רכbum במקום מפני שהיא הייתה צריכה להטיל את מימייה. המחלונetta אישרה כי היא מכירה את המשיכים, סירבה לומר האם יש לה סכසוך עם המשיב 1. המחלונetta הבירה כי גם לו הייתה יודעת מי היורה היא לא הייתה אומרת את שמו.

10.11 ביום 13.6.17, יום לאחר האירוע, עדכן המשיב 2 את חברתו ש.ח. כי החליף את מס' הטלפון הנכיד שלו.

10.12 בלילה שבין 24/6-25/6 נערך מעקב אחר המשיב 2. המשיב 2 נצפה רוכב על אופניים חשמליים, ביחד עם אדם נוסף אשר רכב לידיו על קטנוע. השניים הגיעו ברוח' החזרזים ברמת גן, אותו רחוב בו אוכן הטלפון הנכיד של המשיב 2 בלילה האירוע בשעה 21:20. השניים הגיעו לשיחים ויצאו משם עם שקיית כחולת ובזה דבר מה. השניים נצפו "מתעסקים" בשקיית ופתחו את תא מושב הקטנוע של האדם الآخر. לאחר מכן מック המשיב 2 השלים את השקיית לפח זבל והשניים עלו על האופניים החשמליים והקטנוע ונסעו מהמקום. החזוקרים אספו שקיית כחולת מפח האשפה ובדיקת מעבדה נמצא 17 חלקיקים אותם ניתן לזהות כשרידי ירי.

11. הנה כי כן, סבורי כי כלל הריאות, גם שהן בעיקרן נסיבותיות, משתלבות הן זו לצד זו ויוצרות על פני הדברים פסיפס ראוי לכאן של עובדות פליליות שיכולה לבסס הרשעה בעירות המוחוסת לכל אחד מהמשיבים. כאמור, עת עסקין בריאות נסיבותיות לכואורה יש לבחון אם הן בעלות עצמה צוז המוביל למסקנה לכואורת ברורה בדבר סיכוי סביר להרשעה או שמא קיים הסבר חלופי הגיוני שעשו להתקבל בסופו של ההליך הפלילי.

במקרה דנא, נחה דעתך כי תוכן ההתקשרות שהתנהלה בין המשיב 1 למטלוננט טרם האירוע; איקוני המקום המשותף של המשיבים דקוטר אחדות לפני האירוע; אישור המשיב 1 והמתلونנים כי היו באותו מקום בעת האירוע; התנהלות המשיב 1 מיד לאחר האירוע, שכלל הוצאה כסף מהכספת, הסתרת הטלפון והקטנוע ונסיעה חפוצה לאילת; החלפת מספר הטלפון על ידי המשיב 2 מיד לאחר האירוע; גרסתו הסודורה של המתلون ביחס לאירוע; דברי המשיב 2 למדובב בתא המעצר - כל אלה מצביעים על תrhoיש אחד ונahir כפי שמצוין ביטויו בכתב האישום.

משאלת פני הדברים, מצופה היה מהמשיבים כי ישטחו את גרסתם, כנגד כל הריאות שהוצעו בפניהם, כדי לדחות המוחץ להם ולביסס חפותם. ברם, המשיבים בחרו בזכות השתקה. יובהר, כפי שנקבע בפסקה לא אחת, זכות השתקה כשם היא - זכות, היונקת כוחה מזכותו של אדם שלא להפליל את עצמו. אולם, השומר על זכות השתקה, עלול לשלם מחיר בגין מימושה. אכן, כי אין בה בשתקה לבדה כדי להוות ראייה עצמאית לאשמו של נאשם; אין לה כוח עצמאי, אלא מעין כוח נלווה לעצמתן של הריאות. בסופו של יום, השתקה יכולה לחזק ולסייע לריאות התביעה במשפט. בהקשר זה ראו פסיקת כב' השופט ס' ג'יבראן בש"פ 7216/05 **ויסאם אגבירה נ' מדינת ישראל (2005)** (23.8.2005):

"אכן זכות השתקה הינה זכות המקנית לנאשם על-פי דין וכל נאשם רשאי לעשות שימוש בזכות זו - אולם במקרה שלנו העורר יכול היה בנקל להפריך את החזרות המוחוסים לו על ידי מסירת גרסה מפורטת מטעמו, אך הוא, מטעמים שהמורים עימיו, בחר שלא לעשות כן ודבק בזכות השתקה. אם העורר היה מוסר את גרסתו למהלך האירועים, המשטרה יכולה היהת לבדוק גרסה זו ולנסות לאמתה, ואם גרסתו הייתה מתאמת, יש להניח, כי היה משוחרר ממעצר עוד לפני

זמן רב".

וכפי שציין כב' השופט י' אנגלרד בבש"פ 1250/99 גבאי נ' מדינת ישראל (26.3.1999):

"גם שתיקת העורר במשטרה, אשר לא נתן גרסאות מטעמו כנגד הגרסאות שמסרו המטלוננים, מחזקת את התשתיות הריאיתית לכואורה. על פי ההלכה הפסוקה, כאשר הנסיבות קוראות למטען הסבר מפי הנאשם, אשר ירחיקו מן המעשים המיוחסים לו, והוא נמנע מלעשוט כן, מתחזקת גרסת התביעה (ראה, למשל, בש"פ 8948/96 בן שטרית נ' מדינת ישראל). הסבירו של הסגנון אינו תחליף למסירת גרסה מפי הנאשם עצמו, ואין בהם כדי 'לכרסם' בחומר הריאיות".

הנה כי כן, שתיקתם המוחלטת של המשיבים בכל הנוגע לאיורו הנחקר וקשריהם עם המטלוננים, מחזקת במקרה דנא את הריאות הניסיוניות נגדם.

12. עם זאת, יש לשוב ולהציג כי מצויים אלו בשלב המעצר והראיות הניסיוניות הללו טרם עברו ב"כור ההיתוך" של ההליך הפלילי. על כן, אין זה בשלב קבוע מצוי סופי בדבר הרשות המשיבים בסיום המשפט. חזקתו החפות עומדת להם גם בשלב זה. אני מצא לציין כי לא שוכנעתי כי אי בהירות בנוגע לצבעי הקסדה או התמיהה להיבכנות תרחש לפיו אב ימלט עצמו מהזירה רכב על אופנוו כשהוא משאיר את בנו לנוס רגליית מהמקום מהווים חולשה ריאיתית ממשמעותית, אם בכלל. יחד עם זאת, בשים לב לטיבן של הריאות, והتلות שלהן זו בזו לשם יצירת רצף ריאיתי ברור, ונוכח הקשי הריאיתי הפוטנציאלי הכרוך בכך שככל המשיבים בפרשא מבקרים להרחק עצם מעורבותם באירוע, הרי שאין להתעלם מחולשה מסוימת בעצתם הריאיות, אך לא בעצם צו המובילה למסקנה כי המבקשת לא עמדה ברף הריאיתי הדורש להליך זה.

13. משאגעת למסקנה אשר הגעתי, הרי שדומני כי נוכחות חומרת העבירות המיוחסות למשיבים אין חולק כי מתקיימות עילות מעצר של מסוכנות מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים; חזקתו המסוכנות מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים וUILT מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים נוכח החשש לשיבוש מHALCI המשפט ולהתחמקות מאימת הדין. בהקשר זה יzion עבורי הפלילי של המשיב 1 הכלל הרשות בעבירות אלימות, נשק ומין והוא אף ריצה 7 תקופות מאסר.

14. המשך הדיון לאחר קבלת התסקרים כי שנקבע בדיון במעמד הצדדים.

ניתנה היום, י"א תשרי תשע"ח, 01 אוקטובר 2017, בהעדך
הצדדים.